

SLOAN HARLOW

amit
sosem
mondtunk
el

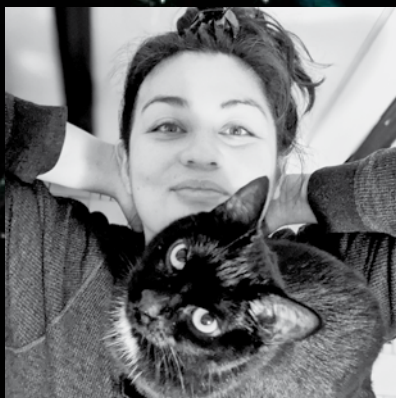
Dream
válogatás

AMIT NEM TUDSZ, AZ IS FÁJHAT...

Hónapok teltek el a baleset óta, amelyben Ella legjobb barátja, Hayley, életét vesztette. Ella azóta is önmagát hibáztatja a történetekért. Most, a tanév kezdetén visszatér az iskolába, ahol minden a legjobb barátjára emlékezteti — beleértve Sawyert, Hayley volt pasiját is. Sawyer és Ella azonban egyre közelebb kerülnek egymáshoz, mígnem a lány egy borzalmas felismerésre jut... Beleszeretett a fiúba.

A büntudat miatt gyötrődő Ella Hayley naplójához fordul, abban reménykedve, hogy talál benne valamit, ami segíthet könnyíteni a lelkén. De ehelyett titkokra bukkan: a fiú kapcsolata Hayley-vel korántsem volt olyan tökéletes, mint amilyennek látszott.

Ella tisztában van vele, hogy távol kellene tartania magától a fiút, mégis azon kapja magát, hogy ellenállhatatlanul vonzódik hozzá — és rémülettel tölti el mindaz, amit sosem tudhatott róla. Talán a gyász lehet az oka. Vagy inkább a vágyai, amelyeknek véget vetett egy tragédia. Vagy lehetséges, hogy vannak olyan részletek, amikről Hayley-n kívül senki sem tudhatott?

SLOAN HARLOW

Már egészen fiatal korától kezdve érdekelte az írás, az Amit sosem mondtunk el című kötettel mutatkozik be íróként. Jelenleg Georgia államban él fekete macskájával, Pabuval, és igyekszik minél több ube — azaz lila jamgyökér — ízesítésű fagyaltot enni.

Tudj meg többet a könyvről:

Instagram: @sloanharlowauthor

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Olyan pszichológiai thrillerrel ajándékoz meg bennünket a szerző, amely az utolsó oldalig bizonytalanságban tartja az olvasót, aki így egészen a regény végéig csak találgathat.”

School Library Journal

„Az izgalmas krimi és egy csipetnyi sötét romantikát ötvöző debütáló regényében Harlow elgondolkodtatóan ábrázolja az olyan bonyolult emberi érzelmeket, mint a gyász és a veszteség, a depresszió, a szerelem, a bűntudat. Mindezt úgy teszi, hogy közben egy pillanatig sem lankadhat a figyelmünk a fordulatokban bővelkedő cselekményt követve.”

Booklist

„Sötét és romantikus thriller azoknak az olvasóknak, akik kedvelik a fiataloknak szóló, feszültséggel teli történeteket.”

Kirkus

„Az Amit sosem mondtunk el sokkal több, mint amire számítottam. Ez a történet tele van nyers érzelmekkel, gyásszal, csavaros hazugságokkal és mély, sötét titkokkal. És felvetődik a kérdés, vajon megéri-e ezekért a titkokért ölni...”

Goodreads

Dream
válogatás

SLOAN HARLOW

**amit
sosem
mondtunk
el**

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

ella

A sűrű esőcseppek hullámokban ostromolják a hálószobám ablakát, a georgiai vihar mennydörgéssel kísért villám-lásai kettéhasítják ezt a hétfő reggelt. Órák óta ébren vagyok már, hallgatom a szél üvöltését, és arról fantáziálok, hogy egy örvénylő orkán áttöri a falamat és elsodor.

Nyikorog a padló a szobám előtt. Az ajtó alatti résen át látom, ahogyan anya árnyéka elmozdul. A fapadló deszkái nyösörögnek a lába alatt. Határozatlanságra utal ez a neszezés. Bekopogtasson-e a lánya szobája ajtaján, vagy inkább ne tegye?

Anya végül úgy dönt, hogy odébbáll. Hallom léptei távo-lodását, miközben visszavonul a hálószobájába. Vagy mégsem?

Egy évvel ezelőtt még simán beviharzott volna hozzám, és le-kevert volna egy fülest azért, hogy még mindig a takaró alatt va-gyok. Egy évvel ezelőtt még elképzelhetetlen lett volna az, hogy hallgatással reagál. De akkor még minden más volt. Rászolgál-tam erre a csendre, amelyet olyan súlyosnak érzek, mintha egy, a nyakamba akasztott kő lenne. És a vezeklés gondolatával hát-radobom a takarómat, és megteszem azt, ami lehetetlen:

Felkészülök az első tanítási napomra a North Davis közép-iskolában.

Bár úgy érzem, mintha most már egy másik életemet élném, még mindig elevenen él bennem a tizenegyedik osztály első napjának és az emiatt érzett stressznek az emléke. Nem létezett olyan hatásos argánolaj, amellyel eltüntethettem volna a georgiai párás levegő nedvességét göndör, fekete hajamból. A macskaszem-smink, amelyet az előző este még *femme fatale* stílusúnak láttam, most úgy nézett ki rajtam, mintha Gotham Cityből akarnék váltságdíjat kikényszeríteni nevetőgáz segítségével.

Pánikba esve küldtem egy szelfit a legjobb barátnőmnek „Segítség” szöveggel.

Hayley azonnal válaszolt. *Most viccelsz, ugye? Nagyon dögös vagy. Gyere át gyorsan, csinálok valamit a hajaddal!* A georgiai nyarak idején hatástalan a hajvasalóm.

Na de ma?

Ma felveszem az első ruhadarabot, amit elérek a lábujjaimmal a hálósobám padlóján: ugyanazt a farmernadrágot, amelyet tegnap viseltem (és tegnapelőtt, meg azelőtt is), meg egy sűrű melegítőfelsőt, ami még foltos a múlt héten evett salsától. Már idejét se tudom, mikor néztem utoljára tükörbe.

A gyász és a veszteség egy mély kanyont hasított közém és az idéltlen lány közé, aki egy évvel ezelőtt voltam, és aki még úgy érezte, hogy élete legnagyobb katasztrófáját egy vacak szemceruza és a rakoncátlankodó hajtincsek jelentik. Mennyire rühellem már az akkori éneket!

És ugyanakkor mennyire szeretném, ha még most is az a lány lehetnék!

Amikor ismét a North Davis középiskola folyosóin sétálgatok, úgy érzem, hogy nem Ellaként térek vissza oda, hanem Árnyék-Ellaként, a két lábon járó szellemlányként. Ez a gondolat olyan, mintha megvágtam volna a szívemet egy éles papírlappal. Bárcsak szellem lennék! Akkor talán átléphetnék a birodalmak határain, és továbbra is beszélgethetnék Hayley-vel. Elmesélhetném neki az igazán fontos dolgokat.

Mint például azt, hogy Albert Wonsky lett a zárható szekrénye. Hayley erre fájdalmasan felnyögne, és valami olyasmit mondana: „*Kérlek, kérlek, mentsd meg a Pedro Pascal-képeimet, mielőtt a férjem belefut az anime pornóba!*”, én pedig nevetnék ezen, és azt mondanám neki: „*Sajnálom, már késő!*”

És azt is elmondanám neki, hogy még mindig itt van a fém-szekrényen a horpadás. Az, amelyik akkor keletkezett rajta, amikor belerúgtam, miután négyest kaptam latinból.

És ott van az a horpadás is, amely az ő rúgása eredményeként keletkezett közvetlenül az enyém mellett.

– A bizonyítható tagadás – mondta.

– Ez nem azt jelenti – vágtam vissza.

Elmondanám Hayley-nek, hogy még mindig ott van a rózsaszínű születésnap gyertya viasza szétkenve a zeneterem melletti falmélyedésben. Abban, ahol Sawyer Hawkins és én guggoltunk, és eszelősen vigyorogtunk, amikor lufikkal a kezünkben és a tortával, rajta a meggyújtott gyertyákkal, előugrottunk rejtékelyünkről, hogy azt kiálthassuk neki:

– Boldog születésnapot, *Sawyer!*

A neve úgy hat rám, mintha egy ököl megmarkolná és csavargatná a gyomromat. Ma képtelen vagyok rá gondolni. Ez már így is túl sok volt nekem. Ha mégis megtenném, akkor úgy érezném, mintha ismét megrepednének a bordáim.

És pontosan ebben a pillanatban sétál be Sawyer a látóterembe. Most megáll a folyosó végén, Mike Lim fölé tornyosulva, miközben beszélgetnek valamiről, ami vigyort csal Sawyer vonzó arcára.

Ez annyira váratlanul ér, hogy meg kell torpannom. Nekitámaszkodom a falnak, és olyan erővel markolom a könyveimet, hogy úgy érzem, a Matematika I. felirat betűi belemélyednek a szegycsontomba, és napokig így is maradnak.

Mintha megérezte volna, hogy itt vagyok, Sawyer hirtelen felém pillant. Elakad a lélegzetem. A temetés óta most először látom Sawyer lány tekintetét, barna szemét.

Csakhogynincs semmiféle lágyság a pillantásban, amelyet ekkor küld felém.

Sawyer, az egyetlen fiú az ismerőseim közül, aki apró figyelmességekkel, tökéletes ajándékokkal ünnepelte a hónapfordulókat is, és aki készséggel hozott nekünk pattogatott kukoricát és Sprite-ot, amikor Twilight-maratont tartottunk hármásban, miközben Hayley rosszul lett; és aki ugyanúgy szerette a legjobb barátnőmet, mint én magam...

Ugyanez a Sawyer most olyan dühös pillantást vet rám, hogy azonnal hányingerem támad.

Tudtam, hogy így lesz. *Engem hibáztat* a törtétekért.

Állnom kellene a tekintetét. Hagynom kellene, hogy hasson rám a véleménye. Ezt érdemlem azért, amit elkövettem ellene. Hogy megfosztottam őt tőle.

Ehelyett sarkon fordulok, magamba fojtom a zokogást, arra készülve, hogy végigsprinteljek a folyosón, ki az iskola épületéből, és aztán lehetőleg örökre eltűnjek. De végül csak annyi történik, hogy egyenesen belefutok az iskolapszichológusunkba, Mr. Wilkensbe.

– Oof! Nyugalom, Tigris!

Az iskolapszichológus hátratántorodik, és rögtön utánam nyúl, hogy megragadja a vállamat, és megakadályozza, hogy el-essek.

– Istenem, annyira sajnálom! – ennyit sikerül kipréselnem magamból megszégyenülve.

– Nem, semmi szükség erre, Ella, semmi gond. Jól vagyok.

Leszegi az állát, és próbálja elkapni a tekintetemet. – Szia, Ella! Örülök, hogy összefutottunk. Hogy vagy?

Válasz helyett csak megvonom a vállam, nem bízom abban, hogy képes lennék kinyögni akár csak egyetlen szót is. – Ennyire jól, mi?

Mr. Wilkens általában teljesen leborotválja az arcát, de most felfedezek némi borostát az állkapcsa körül. Jellegzetes, ragyogó kék szeme ma kissé zavarosnak tűnik, és mintha sötétebb is lenne: a véraláfutások színére emlékeztet. Lehetséges, hogy

az olyan pszichológusok közé tartozik, akik valóban a szívükön viselik a diákok sorsát. Talán ő is szomorkodik ezen a reggelen. Ez megnyugtató gondolat.

– Ella – szólít meg. – Tudom, hogy a mai nap nagyon nehéz számodra. És remélem, tudod, hogy én mindig itt vagyok neked.

Úgy tűnik, mintha még többet is akarna mondani ennél, de megszólal a csengő, félbeszakítva a gondolatmenetét. – Á, a csengő megmentett!

Mr. Wilkens nevet. – Nehogy elkéss az óráról! Hamarosan beszélünk, rendben?

Figyeli, ahogy odébb sétálok, és aggódva ráncolja közben a homlokát. Milyen kedves tőle, hogy így aggódik értem! És azt is nagyra értékelem, hogy segíteni szeretne nekem. *Ne fáradjon, Mr. Wilkens!* Ezt kellene mondanom neki. *Tartogassa az energiáját és az idejét olyan diákokra, akik nem olyan teljesen reménytelen esetek, mint amilyen én vagyok. És akik megérdemlik a segítségét.*

És nem okozták a legjobb barátnőjük halálát.

EGÉSZ NAP PRÓBÁLOK láthatatlan maradni. Igyekszem nem tudomást venni a vádló pillantásokról és az együttérző, szánalmat sugárzó, lágy tekintetekről. Csakhogy ez lehetetlen. Amikor elsétálok a szökökútnál álló lányok csapata mellett, hirtelen elhallgatnak. Angolórán Seema Patel, egy lány, akivel általános iskola óta nem beszéltem, odahajol hozzám, és megkínál Sour Patch Kidsszel.

– Gondoltam, hátha jólesik.

És amikor ebéd előtt megálltam a szekrényem előtt, olyanok nyüzsögtek körülöttem, akiket szerettem volna egész nap elkerülni: a régi csapatunk tagjai ők. Vagy legalábbis ami maradt belőle. Nia Wiley, Beth Harris, Rachael Evans és még Scott Logan is ott terem mellettem. Sawyer hiánya feltűnő. De a legnyilvánvalóbb, kráter nagyságú űrt Hayley hagyta maga után.

Ezek itt valójában mind Hayley barátai. Nia és Beth együtt indult vele a futóversenyen, Beth és Rachael elsős koruk óta

az osztálytársai voltak, Scott pedig olyan, mint egy kullancs, amitől képtelenség szabadulni, akárhogyan is próbálkozol – egy félig-meddig komikus, félig arrogáns kamasz. Hayley hozott be engem ebbe a csapatba, és nélküle aligha fog együtt maradni a mag. Még vagy egy héten át kerülni fogom a telefonhívásait, és aztán elröpülök, hogy a saját pályám ívét kövessem. Mindenki számára ez lesz a legkényelmesebb.

Egyelőre azonban itt vagyok, és Beth a nyakamba borul.

– Ella, hol voltál eddig? Annyira aggódtam, amikor nem hallottam hírt felőled! A nyáron mindennap hívtalak!

Nia odanyúl, hogy óvatosan lefejtse rólam Beth ölelő karjait.

– Mint már mondtam neked, valószínűleg én sem vettem volna fel neked a telefont, ha mindennap buzgón hívogatsz.

Beth duzzogva hátrahajol Rachael felé, Nia pedig ingatja a fejét, majd bocsánatkérő pillantást vet rám.

– Csak látni szerettük volna, hogy vagy, Ella. Mármint a nyilvánvaló dolgokon kívül.

– Igen, hiányzol nekünk.

Rachael halvány mosolyt csal ezzel az arcomra; Beth egyetértően bólogat. Nia odalép Scotthoz, aki mögöttük áll, és a telefonját bámulja, a homlokát ráncolva.

– Igen, Ella, dettó, mindannyian itt vagyunk most neked.

Scott csak egy pillanat erejéig néz fel a telefonjából.

Nia rávillantja a tekintetét, aztán felém fordul, megenyhült arckifejezéssel.

– Hogy vagy, csajszi?

Beth és Rachael idegesnek tűnik. Scott azonban továbbra sem figyel oda. Ezt a hozzáállást sokkal inkább elfogadnám, mint Nia együttérző, ugyanakkor mindentudó tekintetét.

– Nehéz helyzet volt, de jól vagyok. Esküszöm, hogy így van.

Mosolyogni próbálok rájuk, miközben becsukom a szekrényemet.

– Nem kell aggódnodok miattam. Értékelem, hogy figyeltek rám. De jól vagyok.

Úgy tűnik, hogy Beth és Rachael megkönnyebbül erre. Nia azonban ráncolja a homlokát.

– Ella, tudod, megteheted azt, hogy...

– Hallottad, mit mondott! – vág közbe Scott, amikor megszólal a csengő. – Jól van. A csakrái kinyíltak, az aurája rendben van, a Merkúrja retrográd, vagy mi a fene. El fogok késni a spa-nyolóráról.

Nia figyelte Scott távolodó alakját, de nem erőltette tovább a dolgot. Most az egyszer hálás vagyok azért, hogy Scott így viselkedett velem.

De nem csak a barátaim próbálkoztak nálam aznap. A tanárain is igyekeztek kommunikálni velem.

Akárcsak Mr. Wilkens, ők is gyöngéden megfogták a könyökömet, és halkán megkérdezték, hogy vagyok. Mégis mit várnak tőlem, mit mondjak nekik? Mit várna tőlem bármelyikük is, hogy elmeséljek nekik mindent a két óra közötti három percben? Mindazt, amit képtelen vagyok elmondani a saját szüleimnek és a mentálhigiénés szakembereknek, akikkel találkoztam a négy hónap alatt, amely eltelt Hayley halála óta? Az egyetlen választ adom nekik, amit csak adhatok – azt, amelyet hallani akarhatnak tőlem:

– Rendben. Jól vagyok.

Valami csoda folytán az idő egyre csak telik-múlik, és egyre közelebb kerülök a nap végéhez. Még így is olyan érzésem van, mintha egy csónakban ülnék, amelynek fából készült oldala telis-tele van lyukakkal, amelyen át beszivárog hozzám a víz – minden egyes lyuk egy-egy emlékkép: a harmadik óra az üres asztallal, az ebédlőasztal, amely mellett három évig ültünk, és amelyet most az elsősök foglaltak el. Kavarog alattam az óceán, és küzdök azért, hogy minden egyes lyukat betömjek, és kívül tartsam a befelé tóduló vizet. A hullámok azonban összecsapnak, így kis híján felborulok, de végül sikerül a felszínen maradnom.

Délután negyed négykor megszólal a csengő.

Végre!

A bejárati ajtó felé sprintelek, amikor megállásra késztet egy hang.

– Ms. Graham! Ella... Már kerestelek!

Ms. Langley, aki korongozni tanít minket, integet nekem a képzőművészeti stúdió ajtajából. Vágyakozva pillantok a folyosó végén nyíló dupla ajtóra, a villogó „kijárat” feliratra, majd odasétálok hozzá.

– Üdvözlöm, Ms. Langley – mondom, miközben megigazítom a könyvekkel teli táskámat, amelyet letettem a lábam mellé. Viaskodom közben: az udvariasság készítése harcban áll a kétségbeesett vágyammal, hogy mielőbb távozhassak innen.

– Csak szerettem volna gyorsan odaadni valamit.

Felmutatja az ujját, majd egy pillanattal később újra megjelenik, ez alkalommal már egy kis kartondobozzal a kezében. Az oldalán kézírással, filctollal írt szavakat látok: Ella és Hayley. A dobozban két kézműves kerámiabögre pihen. És erre az a törékeny kis csónak, amelyet egész nap sikerült egyesben tartanom a hullámozó tengeren, süllyedni kezd velem.

– Gondoltam, talán örülni fogsz ezeknek – suttogja Ms. Langley, és a hangja majdnem olyan szomorú, mint amilyen szomorúnak én érzem magam.

– Csak azután kerültek a kemencébe, hogy kiélessük őket, hogy... Nos, eltettem neked mindkettőt.

– Hm – mondom, és sűrűn pislogva bámulom a doboz belsőjét. Hayley ötlete volt, hogy készítsünk bögréket egymásnak. Kávésbögréket arra az időre, amikor együtt lakunk majd a kollégiumban a Georgia Egyetemen. Hayley olyan büszke volt rá, amikor megmutatta nekem a formatervét – egy bögréről, amelynek az oldalára egy díszes M betű volt nyomtatva. M, mint... műfogsor. Mikor tiltakoztam, mondván, hogy nem fogok egy műfogsortartó bögréből inni, feltartotta egyik kezét.

– Várj csak, és hallgass végig! Ezt a bögrét egy életen át fogod használni. Ezzel készülünk fel a barátságunk legjobb időszakára: amikor már öregek és szenilisek leszünk. Gondolj csak bele, milyen jó lesz akkor!

Hayley zöld szeme huncutul csillogott.

– Minden egyes alkalommal, amikor csak látjuk egymást, újra és újra megerősítjük, hogy a legjobb barátunk maradtunk.

Megvonta a vállát.

– És legalább lesz miben tartanod a műfogsorodat.

Mindkét bögre csodásan sikerült.

Szinte el se jutott a tudatomig, hogy elbúcsúzom Ms. Langley-től.

Kábultan lépek ki az iskola épületéből, és képtelen vagyok kibírni, hogy ne csodáljam meg még egyszer a bögréket, amelyek egymáshoz koccannak a kartondobozban.

A legszívesebben félrekapnám a tekintetemet. Ezt szeretném tenni, valóban. Sőt, a legszívesebben behajítanám mindkettőt egy szakadékba. Ugyanakkor tudom, hogy ez olyan lenne, mint ha kitépném egy szervemet, és rátaposnék. Valamilyen módon mégis csak szükségem van ezekre a bögrékre ahhoz, hogy képes legyek a folytatásra.

Megcirógatom azt, amelyiket Hayley készítette. Van egy kis bemélyedés az alján, amit elfelejtett elsimítani. Közelebbről is szemügyre veszem, és apró, hurkokat rajzoló vonalakat fedezek fel rajta. Egy egyedi mintázatot.

Hayley ujjlenyomata.

Valahonnan a távolból érzékelem, hogy létezik körülöttem egy világ. Talán egy kis pázsit, az égbolt egy foltja. Emelkedett hangokat vélek hallani messziről.

De most csak arra tudok koncentrálni, hogy belenyomjam az ujjbegyemet abba a kis mélyedésbe.

Minden olyan gyorsan történik.

Az egyik pillanatban még fényszórókat látok magam előtt, és aztán egy busz robog felém. Sikolyokat hallok, és fülsiketítő dudaszót. Mintha egy hatalmas sárkány közeledne. A szívem a torkomban dobog, az az utolsó gondolat, ami még megfogalmazódik bennem, hogy meg kell mentenem a bögréket, aztán érzem, hogy hátrafelé repülök.

De nem halok meg.

Nekivágódom valaminek, amit szilárdnak érzek. A gondolataim eközben egy téglafalra asszociálnak, csakhogy ez az akadály testmelegnek bizonyul és szívverése is van. Valaki félrerántott a busz elől az útról. És ez a valaki megmentette az életemet.

Felszegem az államot, és egyenesen Sawyer Hawkins tágra nyílt szemébe nézek. A tekintete pánikról árulkodik.

– Sawyer!

Levegő után kapkodok, és lefejem magamról ölelő karjait, hogy a szemébe nézhessek.

A könyvekkel teli táskám kiborult az iskola pázsitjára, de a kartondobozt továbbra is magamhoz szorítva tartom, és a bögrék csodával határos módon sértetlenek.

– Ella.

Sawyer levegő után kapkod, arcizmai elernyedtek a döbbenettől, egyik kezét a mellkasához kapta, a másikkal sűrű tincsei tövét tépi. Vesz néhány nagy levegőt, hogy megnyugodjon, és lehunyja a szemét. Amikor újra kinyitja, a tekintete perzsel az indulattól.

– Ella... – dünnyögi. – Mégis mi a fenét gondoltál? Meg is halhattál volna. Szó szerint, ebbe belehalhattál volna. Ha nem vagyok itt, és ha épp nem figyelek rád? Jézusom!

– Mit kerestél itt?

Beletelik egy percbe is, mire észbe kapok, hogy ezt hangosan kimondtam.

– Micsoda? – Zavartan megtorpan.

– Te figyeltél engem? Valójában... – nyelek egy nagyot. – Miért mentettél meg egyáltalán?

Tágra nyílik a szemem. Nem tudom tovább játszani azt, hogy jól vagyok.

Sawyer arcából kifutott a vér. A düh jelei eltűnnek az arcáról, és ha ez egyáltalán lehetséges, úgy tűnik, mintha még jobban megrendítenék a szavaim, mint a csak hajszál híján elkerült bal eset. Megnedvesíti az ajkait, a szája kissé tátva marad, de egy szót sem szól. Hallani akarom a válaszát.

Úgy érzem, a gyomromba ágyazódott remény mikroszkopikus méretű gyémántja azért könnyörög, hogy maradjak itt, várjam ki, amíg Sawyer válaszol, hogy hallhassam, miféle mondanivalója van számomra.

Mégsem teszem. Nem tehetem.

Tudom, mi a válasz. És bármilyen kedves szavakat mondana is, az szánalomként hangozna a fülemnek, vagy olyasfajta kedvességként, amelyet nem érdelek meg. Sarkon fordulok és elindulok.

Sawyer nem szól utánam. A remény aprócska szúrással arra késztet, hogy pillantsak hátra a vállam fölött, legalább egyszer. De nem teszem.

És megfogadom magamban, hogy soha többé nem állok szóba Sawyerrel.

2. fejezet

ella

Hazafelé menet a buszon hozzápréselem a homlokomat a koszos ablakhoz. Újra és újra leperegnek bennem a pillanatok, amikor azt hittem, menten meghalok. A gyorsan közeledő fényszórók látványa, a hirtelen fékezéstől füstölgő gumiabroncs és a dízel szaga. Nincs időm sikoltani és semmi másra nem tudok gondolni, csak a bögrékre, amelyek ott csörömpölnek a dobozban, amelyet magamhoz ölelek.

Hayley, volt időd vajon gondolkodni?

Hayley-t ismervé ő most valószínűleg megropogtatta volna az ujjait, és azt mondta volna: „*Rendben, lássuk, mit tudunk!*”

Továbbra sem vagyok képes felfogni, hogyan lehetséges az, hogy ő már elment, miközben én még mindig itt vagyok.

És úgy tűnik, Sawyer sem érti, hogyan lehetséges ez.

Vajon mit mondott volna, ha megvárom a válaszát? Elárulta volna, hogy mit is érez valójában?

Ismerem Sawyert. Ő nem egy szörnyeteg. Persze, hogy azt mondta volna, hogy *igen, Ella, nagyon örülök, hogy nem szakadtál húscsafatokra a szemem láttára a járdán.* Még akkor is, ha a lelke mélyen azt gondolja, hogy ennek pedig így kellett volna történnie.

Az igazság az, hogy nagyon közel voltam ahhoz, hogy én is meghaljak. Nekem legalábbis ezt mondták a kórházban, ahol megrepedt bordákkal, agyrázkódással és emlékezetkieséssel ébredtem. Semmire sem emlékeztem az előző huszonnégy óra történéseiből.

– Traumás reakció – állapították meg az orvosok. – Ez teljesen normális ilyenkor.

Mintha bármi is normális lehetne ebben az egész történetben. Azt mondták, talán idővel majd visszanyerem az emlékezetemet, de eddig... egyelőre semmi. És annak alapján, amit a zsaruk mondtak, nem tudom eldönteni, hogy szeretnék-e egyáltalán visszaemlékezni a történetekre.

Az egész egy Scottéknál tartott buli után történt tavaly tavasszal, néhány héttel a tanév vége előtt. A szemtanúk azt mondták, hogy látták, hogy sört ittam, majd a részeg, magából kivetkőzött Hayley-t odakísértem a kocsimhoz, és beültem a volán mögé. Hazafelé tartottunk, amikor az Ezüst folyó hídja előtt nekiveztem a kocsit a szalagkorlátnak. A vezetőülésben találtak rám, az autóm egy sziklának dőlve pihent a meredeken lejtő útpadkán, a folyó kavargó vize fölött.

Hayley-t pedig sehol sem találták.

Csak egy hatalmas lyuk jelezte a szélvédőn, hogy kiröpülhetett az utastérből, a vére pedig ott vöröslött a sérült üvegen. Nem volt bekötte. És azt is mondták, hogy ha az ütközés erejétől nem halt volna meg, akkor is szörnyethalt volna, amikor becsapódott a folyóba. Az Ezüst folyó ugyanis hírhedt volt erős sodrásáról, a medret szabdaló sziklákról és a meredek zúgókról. Nincs olyan teremtett lélek Cedarbrookban, aki ne tudná, milyen veszélyes szakasz ez a vadvíz.

Olyannyira alattomosnak bizonyult, hogy még Hayley holttestét sem sikerült megtalálni benne. Persze, próbálkoztak a keresésével, de a nagy sodrás miatt nem lehetett tudni, hová kerülhetett, és még a legtapasztaltabb bűvárok is ódzkodtak attól, hogy lemerüljenek. Egy eredménytelenül eltelt hét, majd

azután, hogy a kutatóakció egyik tagja is kis híján odaveszett, feladták a keresését.

Hayley nyomtalanul eltűnt, és erről egyedül én tehetek. Én voltam az, aki sörözgetett. Én vezettem a kocsit. Én öltem meg Hayley-t.

A busz csikorgó fékekkel megállt, és végre az otthonom közelében érezhettem magam. Mikor rálépek a kocsifelhajtókra, aranyló fénnel süt rám a délutáni nap, és hosszú árnyékokat rajzol a pázsitra. Még az egyre fogyatkozó fényben is fullasztóan páras a levegő.

Odabent a házban csend honol, amikor belépek. Egy évvel ezelőtt anya már az ajtóban lecsapott volna rám, amint hazaérkezem. *Nézzük át a tananyagot! Megvannak már az úszóversenyek időpontjai? Megkapta Mrs. Prescott az e-mailemet?* A húgom, Jess együttérző szemforgatással nézett volna rám, és röviddel ezután apa is hazaért volna a munkából, és kimentett volna ebből a helyzetből egy gyors viccel, amire anya rácsapott volna a karjára és önkéntelenül nevetett volna.

Az esetek felében Hayley is velem volt, ilyenkor anya inkább vele foglalkozott, úgy kezelve őt, mint egy tyúkanyó a fiókáját, mit sem törődve azzal, hogy ő egy másik fészekaljhoz tartozik. Hayley imádta anyát. Még akkor is, amikor fejmosást kapott tőle, mert hármassokat hozott az iskolából.

Nyávogást hallok a lábamnál. Egy kis szürke macska dörögölzik a lábamhoz. Rám pislog zöld szemével, és újra miákol egyet.

– Hol van a nyakörved, Midna? Már megint meztelen vagy! Az egyik csípőmön egyensúlyozom a bögréket tartalmazó dobozt, miközben lehajolok, hogy felnyalábóljam a macskámat a másik karommal. Dorombolni kezd, amikor a bundájába temetem az arcomat, és elindulok vele felfelé a szobámba. Az egyik vállammal lököm be az ajtót. Midna ekkor lehuppan az ölelésemből, hogy az asztalomra futhasson. A bögrék csilingelve összekoccannak a váratlan mozdulatra. A szívembe szúr a fájdalom, amikor leteszem a dobozt, és becsúsztatom az ágyam alá.

Csak ekkor veszem észre, hogy Midna pofozgat valamit a mancsával az asztalomon. Magamhoz veszem a számárfüles könyvet. *The Coven's Secrets* a címe, ez a *Realms of Wonder* sorozat második kötete. Mostanában ez a legkedvesebb olvasmányom.

– Még nem olvastad ki, ugye?

Ezt Jess kérdezi tőlem, az ajtókeretnek támaszkodva. Zöld szemfestékje és sötét szájfénycímeli markáns arcvonásait. Ezt a sminket a legjobb barátnőjének, Kellynek köszönheti, aki mindössze tizennégy éves, de máris valóságos szépségguru. Elfog az irigység, arra gondolva, hogy Kelly kuncogva ecsetelgeti a húgom szemhéját, de magamba fojtom ezt az érzést. Megköszörülöm a torkomat, mielőtt megszólalok.

– Nem is tudtam, hogy már megjelent – suttogom. Mindazok után, ami történt, teljesen megfedkeztem róla. A várható megjelenése dátumát pedig egy évvel ezelőtt beírtam a naptárumba, és türelmetlenül vártam rá. Nem is emlékszem, mikor jutott eszembe utoljára, hogy könyvet vegyek a kezembe.

– Nem fogok spoilerezni, de ez nagyon jó sztori. – Jess megvonja a vállát. – Gondoltam, jó lesz figyelemelterelésnek.

– Köszönöm – mondom őszintén meghatódva. Ez az egyetlen szó, amit képes vagyok kimondani most, de remélem, tudja, milyen komolyan gondolom.

Jess bólint. – Van még más is.

Felemeli a kezét, egy kopott lila nyakörvet tart, amelyen kis csengettyű csilingel.

– Anya könnyezőpálmájának a kaspójában találtam. Megint összetörte a leveleket. Anya nem fog örülni neki.

– Lányok? – Anya kiáltását hallom, miután nyílik és csukódik a hátsó ajtó. Jess és én felrakjuk a nyakörvet a tiltakozó Midnára. Már el is tűnik (valószínűleg azért, hogy megint anya növényei között alhasson), mire anya megjelenik az ajtóban. Kertészkedett eddig. A homloka csillog az izzadságcseppektől, és olyan illata van, mint a napfénynek. Barackszínű blúza makulátlan, a körmei is tiszták.

Ő az én tökéletes édesanyám. Ahogy ott állok, belém hasít a tudat: érzem a szakadékot aközött, aki ma vagyok, és aki valaha voltam – az ő tökéletesnek gondolt lánya.

És miközben sötét íriszű szeme fogva tartja a tekintetemet, úgy tűnik, ő is erre gondol. De ez a mély bánat...? Ez a csalódottság...? Igen, megérdemlem, hogy ilyen tekintettel nézzen rám.

Egy másodpercnyi kellemetlen, feszült csend után Jess megköszörüli a torkát.

Úgy tűnik, ezzel kizökkenti anyát.

– Lejőnnétek mindketten a földszintre, és segítenétek nekem a vacsorával? Apátok hamarosan hazaér.

A konyhában anya krumplit vesz elő a kamrából, amelyet átad Jessnek, míg én a mosogatóhoz megyek, hogy elmosogassak.

– Szóval – mondja anya, és rám szegezi a tekintetét. – Hogyan telt a nap?

Ez volt az a kérdés, amitől rettegtem már egy ideje. És fogalmam sincs róla, hogyan válaszoljak. Szerencsére erre végül nincs is szükség.

– Jól – vágja rá Jess. – Nekem mindenki azt mondta, hogy a második év sokkal nehezebb lesz, de szerintem ez csak ijesztgetés. És két órám is közös Kellyvel. Sőt...

Néma hálaimát küldök Jessnek, miközben dől belőle a szó krumplihámozás közben. Magamhoz veszek egy szivacsot, és munkához látok. Jess azonban hamarosan végez, és anya váraozón rám szegezi a tekintetét. Ebben a pillanatban a bejárati ajtó kinyílik. Így megint megúszom a válaszadást.

– Sziasztok! Itthon vagyok – szólal meg apa.

Tárt karokkal lép be a konyhába, sötét szakállas szája mosolyra húzódik. – Itt vannak az én gyönyörű csajaim!

Átöleli Jess, csókot nyom anya feje búbjára, majd felém fordul. Mogyoróbarna szemét rám szegezi és megenyhül a tekintete.

– Hogy vagy, kicsim?

– Hm... – hümmögöm, az ajkamba harapva. Kis híján könnybe lábad a szemem a hangja szelídségétől.

– Tudtál beszélni ma Carter edzővel? – Anya csatlakozik hozzám a mosogatónál, hogy átöblítse a vacsorára szánt rizst.

Becsukom a szemem. Carter, az úszóedző. Abban reménykedtem, hogy legalább még egy hétig sikerül elkerülnöm ezt a beszélgetést. Eljátszottam a gondolattal, hogy lódítok valamit, na de őszintén? Nem érzek magamban elég energiát ehhez.

– Nem.

Jess abbahagyja a krumpli darabolását, és érzem, hogy apa kényelmetlenül feszeng mellettem.

– Beteg talán?

Anya kavargatja a rizst a fazékban, amitől tejfehérré változik a víz.

– Anya – szólalok meg, kerülve a tekintetét. – Nem beszéltem Carter edzővel, mert nem szeretnék csatlakozni az úszócsapathoz.

Megtorpan a keze. A vállai megfeszülnek. Merev mozdulatokkal viszi az edényt a rizsfőzőhöz, és közben három szempár követi. Mindannyian várjuk a heves reakciót. De legnagyobb megdöbbenésemre csak annyit mond:

– De hiszen te szeretsz úszni.

Hátat fordít nekünk, a hangja szokatlanul kimért.

– Egészen kicsi korod óta. Tavaly az iskolai rekordot is megdöntöted.

Amikor szembefordul velem, megdöbbenek az arcán tükröződő fájdalomtól és félelemtől.

– Mi lesz a jövőddel, Ella? Carter edző tavaly azt mondta, hogy az összes top-iskola tehetségkutatója kereste már őt e-mailben. Gondolj erre, Ella! Gondolj arra, hogy...

Apa ekkor ráteszi a kezét anyu vállára.

– Ez még csak az első nap, Michelle – dűnnyögi.

Egy pillanatra valami ismerős és borotvaéles érzélem vagy gondolat villan anyám sötétbarna szemében. Mindannyian érezzük ezt, Jess és apa egyszerre megdermed tőle. De a követ-

kező pillanatban eltűnik ez a valami. Anya bólint egyet, majd szótlánul ismét a rizsfőző felé fordul.

Jess összeszorított szájjal folytatja a krumplihámozást, apa pedig csókot nyom a fejem búbjára.

– Mindjárt jövök. Át kell öltöznöm.

Félszegen, bolondozó arccal cibálja a nyakkendőjét, próbálja oldani a hangulatot. Ez csak részben sikerül neki. Szomorkás mosolyt küld felém, és elindul felfelé az emeletre. Hitetlenkedve pislogok anya háta mögött.

Anya ádázul küzdő, macsétéval hadonászó harcos nők le-szármasztja. Gyakran elmesélte, hogy az ő lolája (tagalogul ez „nagyamát” jelent, tehát anyám nagyanyjáról van szó) a második világháború alatt a Fülöp-szigeteken a cukornádföldekre hurcolta az én lolámat és a testvéreit, hogy elrejtse őket az ellenséges csapatok elől. Lolám bal lábában azóta is ott van néhány golyószilánk.

Örülök, hogy édesanyámnak sohasem kellett bevetnie a gerillaharcos készségeit, de kétségtelenül képes volt arra, hogy megríkasson egy katonát. Olyan nő, aki nem félt hátrahagyni a barátait és a családját, hogy a semmiből építsen fel egy új életet egy idegen országban.

Egy nő, aki jelenleg a konyhánkban sűrög-forog, a vállalai megereszkednek, miközben nyeldekli a szavakat.

És ez miattam van. Én tehetek róla. Mindannyiunkkal ezt műveltem. Egy vad pillanat erejéig bármit megadnék azért, hogy hallhassak egy klasszikus, jellegzetes ritmusban előadott, anya-féle kiselőadást. Mint amikor felemelte a hangját a világtörténelem vizsgán kapott ötös alám miatt.

Mert ez azt jelentené, hogy mindazok ellenére, amit tettem, mégsem szakítottam szét a családunkat.

Hogy nem törtem össze az összetörhetetlen édesanyámat.

Jess szótlánul befejezi a krumplipucolást, és felmegy az emeletre, hogy átöltözzön. Folytatom a mosogatást, a csend egyre telítődik a feszültséggel anya és közötttem, egészen addig, amíg meg nem szólal:

– Hayley édesanyja keresett.

Kiejtem a kezemből a tányért, amely a mosogatóba esve hangos csattanással darabokra törik. Anya a homlokát ráncolva nézi, de egy szót sem szól. Nem korhol azért, hogy ügyetlen voltam.

– Mit akart?

Remegő ujjakkal szedegetem ki a kerámiaszilánkokat a mosogatóból, a szívem a torkomban dobog közben.

– Pénteken iskola után át kell menned hozzá. A segítségedet kéri.

Anya sóhajt egyet. – Rémes volt a hangja.

Hányingert érzek, ami hirtelen keletkezik és heves.

– Anya, mégis mi a csudát tehetnék... Hogyan segíthetnék neki?

– Azt szeretné, hogy pakolj össze Hayley szobájában.

Észre sem veszem, hogy ökölbe szorult közben a kezem, egészen addig, mígnem éles fájdalmat nem érzek. Amikor lepillantok a markomban tartott éles szilánkokra, már csupa vér a kezem.

– Anya – nyögöm ki. – Kérlek, ne kényszeríts erre! Kérlek...

Azt akarom mondani neki, hogy inkább visszamegyek az úszócsapatba. Hogy átmegyek bármelyik iskolába, ahová csak akarja, de könyörögve kérem, hogy ne küldjön oda a halott barátóm emlékeinek barlangjába.

Anya elfordul a tűzhelytől, hogy szembenézzen velem. Meglepődve fedezem fel a tekintetében a sajnálkozás halvány jeleit.

– Ella, azt mondta nekem, hogy képtelen bemenni Hayley szobájába.

Összepréseli a száját.

– Most egyedül van abban a házban. Nincs senki más mellette. És senki sem ismerte olyan jól Hayley-t, ahogyan te. Egyedül te tudhatod, mit akart volna tenni a holmijával.

Nem kapok levegőt. A legszívesebben felüvöltenék. *Honnan a francból tudhatnám, hogy mit akarna tenni Hayley? Egy tizenhét éves tinédzser sem beszélget másokkal a saját haláláról, és nem tervezget előre, hogy mi lesz majd akkor.*

– Képtelen vagyok rá – mondom végül.

Anya szomorúan néz rám.

– Tudom, hogy nem szeretnéd, Ella. Sajnálom. De nincs más választásod.

Felnyitja a rizsfőző fedelét, és nyomban émelyegni kezd a gyomrom a párolt rizs illatától, amit általában nagyon is kellemesnek szoktam találni.

– Péntek délután. Suli után rögtön menj oda! Várni fog.

3. fejezet

ella

Valaki? Bárki közületek? Gyerünk már, mi lesz?!

Mr. Moss mindig feljebb tolja a szemüvegét az orrnyergén a középső ujjával, amikor frusztrált. Most egy percen belül ezt már harmadszorra is megtette.

– Biztosra veszem, hogy egész nyáron egyikőtök sem gondolt szegény latintanárotokra.

Ez az év nyertese a „szépítő kifejezések” kategóriájában.

– De tényleg, egyikőtök sem emlékszik a nominativus és a genitivus közötti különbségre? Egy sem akad közöttetek?

Én emlékszem rá. Igen, tudom, miről beszél. A régi Ella esélyt adott volna az osztály többi tagjának a válaszadásra, de csak egy-két pillanat erejéig. És miután bemondta volna a helyes választ, Mr. Moss dicséretére felragyogott volna az arca.

Most azonban azért imádkozom magamban, hogy Mr. Moss ne is lásson engem itt, a hátsó sor utolsó padjában, ahol taktikusan elbújtam Thomas Jones élénkvrös hajkoronája mögött.

Mr. Moss nagyot sóhajt, még egyszer feltolja a szemüvegét az orrnyergén, majd a tábla felé fordul, és felírja a választ.

Csend van, egyedül a filctoll rosszalló nyikorgását hallani.

Mindenki elernyed a megkönnyebbüléstől. Kifújom a levegőt a tüdőmből. Végigpásztázom a termet. Senki sem néz felém.

Van, aki firkálgat a füzetében, mások az *Ecce Romani* című tankönyvet lapozgatják, vagy lopva böngésznek a telefonjukban az asztaluk alatt.

Rachael is itt van velem ezen az órán. Intett nekem, hogy üljek oda mellé, de láttam, ahogyan elernyed a válla a megkönynyebbüléstől, amikor udvariasan nemet mondtam erre. Nem hibáztathatom ezért. Honnan tudhatná, mit mondjon nekem, amikor a saját családom tagjai is teljesen tanácstalanok? Amikor én sem tudom, mit mondhatnának?

Még lejjebb csúszom a székeemben, és arra gondolok, hogy *még tíz perc van hátra ebből az órából*. Matekozok közben, számokat firkálok egy üres füzetlapra. Összeszorul a szívem, amikor meglátom a számot. *Még több mint hetvenháromezer perc van hátra ebből a tanévből*. Valahogyan meg kell találnom a módját, hogyan maradhatnék láthatatlan és érzéketlen a még hátralévő hetvenháromezer percben.

Recsegni kezd a hangszóró, mire mindannyian összerezzenünk.

– Mr. Moss, kérem, küldje le Ella Grahamet az irodába!

A hang unottnak tűnik. Mr. Moss úgy pislog felém, mintha ez idáig meg is feledkezett volna arról, hogy ott vagyok. Megnyikordulnak a székek, miközben mindenki felém fordul, és rám szegeződik valamennyi szempár. Rachael együttérző pillantást küld felém.

Nos, ennyit a láthatatlanságról.

Fogalmam sincs róla, miért lenne szüksége rám valamelyik adminisztrátornak, egyetlen okot kivéve: ami Hayley-vel történt. Azon tűnődtem, vajon lesz-e valamilyen következménye, kapok-e valamiféle büntetést azért, hogy ittasan vezettem. Tavaly dr. Cantrell, az iskola igazgatója gratulált nekem, miután megdöntöttem egy georgiai állami úszórekordot. Lehet, hogy most pedig ki akar rúgni az iskolából.

Beleharapok a szám szélébe, nehogy elsírjam magam, amikor Mr. Moss kinyitja előttem az osztályterem ajtaját.

Hagyom, hogy a hajam az arcomba hulljon, megvonom a vállamat, és azt kívánom magamban, bárcsak kiteleportálhatnék valahogyan a teremből, hogy megússzam ezt a megszégyenítő utat, miközben minden szempár úgy szegeződik rám, mintha paparazzók kameráinak lencsái lennének.

A néptelen folyosókon bandukolva az irodába vezető hosszú út során azonban arra jutok, hogy ez tökéletesen megfelel nekem. Majd csak leteszem valahogyan az érettségít. Utána pedig továbbmegyek valamelyik főiskolára, ahol a kutya sem fog ismerni. Ott majd a másik keresztnévemet fogom használni.

Megvonom a vállamat az iroda ajtaja elé érve, és elképzelem, hogy az „Anna” névre hallgatok.

– Dr. Cantrell már vár engem? – kérdezem Ms. Bertramot a recepción.

– Ella?

Megfordulok, és látom, hogy Mr. Wilkens kitekint rám a sarkon túlról.

– Gyere vissza!

Összszavarodva tétovázom.

– Azt hittem, hogy dr. Cantrell látni akart engem, mert...
Beharapom a szám szélét, hirtelen zavarba jövök.

– Mert ki akar rúgni...?

– Ella, sajnálom, hogy idegeskedned kellett emiatt – reagál Mr. Wilkens, és megvakarja a tarkóját. – Én kérettem ide, nem dr. Cantrell. Gyere be az irodámba! Ott majd mindent elmagyarázok.

– Oh – mondom, és hülyén érzem magam, miközben követem őt a folyosón.

Mr. Wilkens irodája nem is annyira iroda, mint inkább tárgyalóterem. Könyvespolcok sorakoznak a falon, és van itt néhány fotel és egy kanapé, nagyjából körbe rakva a helyiség közepén.

És minden ülőhelyet diákok foglalnak el.

Nos, egy kivételével. Van egy szabad hely a kanapén, amit feltehetően nekem tartottak fenn.

És ez pont Sawyer Hawkins mellett van.

Hát persze.

Nem pillant fel, amikor belépek a helyiségbe. Úgy tűnik, észre sem veszi, hogy valaki érkezett. A karját a mellkasához szorítva ül, a lábával dobol idegességében. Összeszorul a torkom és a gyomrom is.

– Elnézést kérek! – szólal meg Mr. Wilkens, és int felém, hogy foglaljak helyet. – Most, hogy már Ella is itt van, elkezdhetjük.

A nevem hallatán Sawyer felkapja a fejét. Odalépdelek a kanapéhoz, és óvatosan helyet foglalok a közötte és Mary Collins közötti szabad helyre. Minden erőmmel azon vagyok, hogy ne érjek hozzá közben.

– Rendben – mondja Mr. Wilkens szelíden, hátradőlve a székében az íróasztala mögött, hosszú lábait keresztbe vetve. – Köszönöm mindenkinek, hogy eljött. Biztosra veszem, hogy mindannyian kíváncsiak vagytok rá, miért is vagyunk itt most. Lágýabb hangon folytatja.

– Hayley Miller miatt vagyunk itt.

A testem önkéntelenül reagál a név hallatára, a büntudattól és a bánattól görcsösen megvonaglok. Kíváncsi vagyok rá, vajon csak képzeltem-e, vagy a mellettem ülő Sawyer is összerezett ugyanekkor.

– Ez egy hatalmas veszteség, és a gyász hullámokban önt el bennünket. Most, hogy visszatértünk az iskolába, biztosra veszem, hogy sokan közületek valóban megszenveditek Hayley hiányát – folytatja Mr. Wilkens. – Az igazgatóság arra kért engem, hogy tartsak csoportos terápiát az összes végzős diákunk bevonásával, hogy teret adjunk a gyógyulásnak és a problémák kibeszélésének. Szeretné-e valaki elsőként elmondani, hogy milyen gondolatai vannak erről? Neked például, Scott?

Annyira lekötötte eddig a figyelmemet Sawyer, hogy fel sem tűnt, hogy Scott is jelen van. Világosbarna haja szándékosan kócos, mint mindig, az öltözéke lezser, annak ellenére, hogy pontosan tudom, mennyibe került a fehér bőrcipője és az órája

– és pedig azért, mert ő maga gondoskodott róla, hogy mindenki tudja. Scott nem volt tehetős, amíg újra férjhez nem ment az édesanyja egy férfőhöz, aki egy sikeres marketingcéget vezet Atlantában, de most már mindent megtesz azért, hogy ezt a körülményt senki se felejthesse el. Hayley mindig forgatta a szemét emiatt: „Ő az az idegesítő srác, akit poénból elviselsz. Úgy viselkedik, mint egy idióta, de valójában a helyén van a szíve. Én legalábbis azt gondolom.”

Scott most dörzsölgeti a kezét, a védjegyévé vált vigyorral az arcán.

– Jaj, de jó, Mr. W, most már végre elkezdődhet a gyógyulás folyamata! Lássuk csak...

Ropogtatni kezdi az ujjait, a hangjából csöpög a mímelt őszinteség.

– Képtelen vagyok felfogni, hogy Hayley elment; olyan volt ő, mint valamiféle természeti erő. Istenem, ez annyira igazágtalan! Dühös vagyok amiatt, hogy meghalt! Talán ha anyám és a mostohaapám nem utaztak volna el a városból, és nem rendeztem volna meg azt a fantasztikus bulit, akkor ő még mindig itt lenne közöttünk. Hű, el sem hiszem, milyen vigasztalhatatlanul szomorú vagyok...

– Scott... – szakítja félbe Mr. Wilkens rosszalló hangon.

– Várjunk csak, mindjárt befejezem! Már csak egy gondolat van hátra! Bár Hayley hiányozni fog, tudom, hogy meg fogom tanulni újra szeretni az életet.

Scott arcán gúnyos vigyor jelenik meg. – Bumm. Kész is vagyok vele! Túl vagyok a gyász öt fázisán, rekordidő alatt.

Mr. Wilkens megfogja az állát és így néz Scottra.

– Néha, amikor az érzéseink különösen fájdalmasak, a humor lehet az egyik módja a figyelem elterelésének. Egy lehetőség arra, hogy ne érezzük a fájdalmat. Ez érthető reakció, Scott.

Scott szeme felcsillan egy pillanatra, de mielőtt még bármit is mondhatna, Jackie Nevins közbevág.

– Mr. Wilkens – kezdi zokogva. – Ez az egész borzalmas volt! Folyton csak Hayley-re gondolok!

Forgatom a szemem. Jackie körülbelül három percet tölthetett el Hayley-vel a futópályán, és jó esetben is legfeljebb kétszer beszélgethetett vele összesen.

– Köszönöm, hogy ilyen bátor vagy, Jackie. Tudom, hogy nem könnyű. De kérlek, oszd meg velünk minden gondolatodat, amit csak szeretnél!

Mr. Wilkens összekulcsolta a kezét, és osztatlan figyelmét szenteli Jackie-nek.

Amikor a lány felpillant, látom a tekintetéből, hogy valószínűleg éppen ez volt a célja.

Mr. Wilkens mindenki által elismerten szexi férfi tanár léte-re. Cedarbrookban nőtt fel, és amikor ide járt, ebbe a suliba, ő volt a bálkirály, a tanévzárón ő mondta a búcsúbeszédet a végzős diákok nevében, dobójátékosként pedig az iskolai baseball-csapat sztárja volt. Ugyanakkor köztudomású volt, hogy Mr. Wilkens a rivális középiskola szexbomba rajztanárnőjével jár. Persze, hogy nem szingli.

Sajnálom, Jackie.

Enyhe nyomást érzek a lábfejemen, és meglepődve veszem észre, hogy Sawyer figyelmeztet valamire. Alig láthatóan biccent Jackie felé, aki most már sírva fakadt.

Valahogy pontosan tudom, hogy mit próbál az értésemre adni Sawyer. *Hogy mégis ki a csuda ő?* Mit gondol magáról?

Rágcsálom belülről a pofazacsksómat, előhúzok egy ceruzát és egy papírlapot, olyan csendben és észrevétlenül, ahogyan csak lehetséges.

„Együtt volt H-val egy futóversenyen, fél év után kirúgták a csapatból”, ezt firkantom a papírlapra.

Sawyer a tekintetével követi az ujjaimat, és megrándul a szája sarka, mire végigolvassa az egész üzenetet. Felvonja az egyik szemöldökét, amelyiken a heg húzódik, és megrázza a fejét, a szemét lesütve. Halvány mosolyra húzódik a szája. A mellkasomban kis melegséget érzek, mintha egy gyertya égne bennem: melegség jár át a tudattól, hogy van egy közös titkunk.

Miután Jackie befejezi a siránkozást, mindenki csatlakozik hozzá. Itt van egy Andrew nevű fiú, aki az első tanév során egyszer randira hívta Hayley-t, amit ő finoman, de határozottan visszautasított. Bár a fiú most úgy adta ezt elő, hogy ő volt az, aki nemet mondott Hayley-nek.

– Bárcsak több időnk lett volna!

Andrew nagyot sóhajtott ekkor.

Scott, arcán méla undorral és gúnnyal fonja össze a karját maga előtt. Próbálom elcsípni Sawyer tekintetét, de úgy tűnik, megint máshol jár gondolatban, teljesen megfeledkezve arról, hogy mások is vannak itt ebben a helyiségben. A homlokát ráncolva ismét a cipőjére szegezi a tekintetét, és már nyomát sem látni rajta az iménti könnyedségnek. És ezzel visszazökentünk a valóságba, amelyben Hayley már nem létezik többé.

Ezen a ponton már csak arra vágyom, hogy legyen vége ennek az egésznek.

Amikor megszólal a csengő, olyannyira érezhető a megkönnyebbülés, hogy be kell hunynom a szemem. Mindenki felegyenesedik és nyújtózkodni kezd.

– Tartsatok ki! – mondja Mr. Wilkens biztatóan. – Még nem kapott mindenki lehetőséget arra, hogy megossa velünk a gondolatait.

És ekkor bátorító mosolyt küld felém.

– Ella, el sem tudom képzelni, milyen nehéz lehetett ez neked. Hogy bírod?

Ó, édes istenem, nem!

A szívem olyan gyorsan kezd kalapálni, hogy úgy érzem, mintha már a torkomban zakatolna. Sawyer mozdulatlaná dermed mellettem, Scott pedig érdeklődve néz rám. A többiek fészkelődnek, de ha vonakodva is, végül mindenki visszatelepszik a helyére.

Kiszáradt mostanra a szám. A mellkasomhoz szorítom a könyveimet.

– Ezt nagyra értékelem. Tényleg. Őszintén mondom.

Akaratom ellenére elhalkul a hangom, elfojtja a pánik.

– Csak nem tudom, mit mondhatnék – vagy, ööö, hogyan mondhatnék...

– Semmi gond – biztat Mr. Wilkens halkán. – Mondd, ahogyan jön... ezt nem lehet elrontani.

– Ez a baj magukkal, pszichiáterekkel! – vág közbe Sawyer olyan váratlanul, hogy rám hozza a frászt. – Olyan sokra tartják a tudásukat, hogy meg se hallgatják igazán az embert. Pedig ez lenne az egyetlen feladatuk. Javítson ki, ha tévedek! – Végighúzza a kezét az állán, és megrázza a fejét, mintha szánakozna.

– Képzeljük csak el, hogy valaki mesterdiplomát kap ezért, hogy csak üldögéljen és hallgasson másokat, de még erre az egy-
re is képtelen!

Sawyer arca dermesztővé válik. Halálössé.

– Azt mondta, hogy nem akar beszélni.

Tátott szájjal bámulok Sawyerre, miközben mindenki körülöttünk levegő után kapkod. Úgy látom, Scott részben meglepőnek, részben imponálónak találja a hallottakat. Sohasem tudtam volna elképzelni magamról, hogy így beszéljek az iskolánk tanári karának egyik tagjával.

Mr. Wilkens felegyenesedik, és összefonja a karját.

– Rendben, mindenki nyugodjon meg!

Elgondolkodva pillant Sawyerre.

– Tudjátok, mit mondok? Igaza van.

Döbbent csend támad. Megvillan Sawyer sötétbarna szeme, az állkapcsa megfeszül. Mr. Wilkens végigpillant a jelenlévőkön.

– Sawyernek igaza van. Nem figyeltem úgy, ahogyan kellett volna.

Ezután felém fordul.

– Ella, nem lett volna szabad erőltetnem, hogy megoszd ve-
lünk az érzéseidet, mielőtt te magad készen állnál rá. Bocsánat-
ot kérek ezért tőled.

Mr. Wilkens komoly arccal farkasszemet néz Sawyerrel.

– Normális esetben senkitől sem túrnék el ilyen szavakat, Mr. Hawkins. De a dühe, tekintettel a körülményekre, teljességgel érthető és normális.

Kissé oldalra billenti a fejét.

– És az ilyen indulat sokszor valamilyen gyerekkori traumára vezethető vissza.

Scott halkán felnevet. Sawyer lágyabb, de maró hangon szólal meg:

– Ejha! – mondja. És ez valahogy ijesztőbbben hangzik, mint ha kiabálna. – Ez ám az áttörés!

Érzem, hogy remeg Sawyer ökölbe szorított keze, ahogyan azt is, hogy minden egyes izma megmerevedik, mielőtt felpattan a kanapéről. A váratlan mozdulattal felborítja az ölemben tartott tankönyveket. Kiviharzik a helyiségből és becsapja az ajtót maga után. Olyan erővel vágja be, hogy Mr. Wilkens diplomája leesik a falról a padlóra.

Kollektív lélegzetvételt következik. Még Mr. Wilkens is mélyen megrendültnek tűnik. A mozdulatai gépiesek és ugyanakkor bizonytalanok. Remeg a kezem, miközben cikáznak a fejemben a gondolataim.

Mégis mi a fene volt ez az egész?